

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 614/2013-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. októbra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. O. M., V., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 47 ods. 3 v spojení s čl. 12 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Kežmarok v konaní vedenom pod sp. zn. 6 T 260/2004, ako aj postupom Okresného súdu Poprad v konaní vedenom pod sp. zn. 5 T 62/2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. O. M. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. augusta 2013 doručená sťažnosť JUDr. O. M., V., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 47 ods. 3 v spojení s čl. 12 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej (ďalej len „ústava“)

a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Kežmarok v konaní vedenom pod sp. zn. 6 T 260/2004, ako aj postupom Okresného súdu Poprad v konaní vedenom pod sp. zn. 5 T 62/2013.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol:

„Na Okresnom súde v Kežmarku od decembra 2004 prebiehalo konanie pod sp. zn. 6T 260/2004 kde bol obžalovaným Ing. J. H. Ja som bol poškodeným. V prípravnom konaní som bol vypočutý dvakrát a ani raz som sa nevzdal práv poškodeného. Uviedol som, že si výšku požadovanej náhrady uplatním až na súde. Od roku 2000 trpím absolútnou hluchotou a napriek tomu OČTK nepoužil pri mojom výsluchu primerané technické zariadenie dokazujúce ako výsluch naozaj prebiehal. Prvé pojednávame vykonal Okresný súd v Kežmarku dňa 5. 9. 2005 v čase keď som sa nachádzal vo väzbe v doteraz neskončenej trestnej veci. Bol som na pojednávanie eskortovaný z ÚVV Levoča a sudca napriek tomu, že vedel o mojej úplnej hluchote vykonal v rozpore s mojimi právami a požiadavkami pojednávanie s pomocou zapisovateľky, pričom, som nemal k dispozícii duálny monitor, nemohol som sledovať protokoláciu zápisnice, sudca nevyhotovil ani zvukový záznam pojednávania, ktorý by bez pochybností preukázal ako prebiehal môj výsluch. Napriek evidentnému nerešpektovaniu môjho postihnutia a mojej diskriminácii v zmysle čl. 12 ústavy sudca do zápisnice zaprotokoloval, že som sa vzdal svojich práv poškodeného. O tomto som sa však dozvedel až z uznesenia ústavného súdu, ktorý uznesením sp. zn. IV. ÚS 429/2009 odmietol moju prvú sťažnosť hoc nepoznal môj zdravotný stav a nevedel nič o mojej absolútnej hluchote. Následnú novú sťažnosť riešil ústavný súd pod sp. zn. III. ÚS 140/2010 senátom JUDr. T., kde ÚS skonštatoval, že nepochybne podmienky pojednávania pri mojom výsluchu na OS Kežmarok, /aj pred OČTK/ boli v rozpore s mojimi právami, ale senát vyslovil, že nie je zo strany ústavného súdu nutné zasahovať do prebiehajúceho konania, pretože pochybenia môže okresný súd napraviť mojim opätovným výsluchom na pojednávaní, a tak si budem môcť práva poškodeného ešte v konaní uplatniť. Ústavný súd v odôvodnení naznačil ako má okresný súd v konaní s nepočujúcim poškodeným konať v súlade s trestným poriadkom aj ústavou...“

Okresný súd v Kežmarku bol opakovane a dlhodobo nečinný a podal som viacero sťažností na jeho nečinnosť. Podal som ešte v septembri 2006 aj námietku zaujatosti voči sudcovi JUDr. B. M., ale napriek tomu súd vo veci konal a nerozhodol ani o podanej námietke na sudcu ani o návrhu na prikázanie veci inému súdu v obvode KS Prešov...

Vec bola KS Prešov z dôvodov dlhoročných prietahov zavinených OS Kežmarok prikázaná na Okresný súd v Poprade až v marci 2013, pričom odvolací súd, ale aj NS SR, ktorý nevyhovел môjmu návrhu na delegáciu poukázali vo svojich rozhodnutiach na neospravedlňiteľné niekoľkoročné prietahy v konaní !!!...

Nakoľko som sa nikdy relevantným a nespochybniteľným spôsobom nevzdal nárokov poškodeného, naviac sudca pôvodne vo veci konajúci sa sám vylúčil pre zaujatosť možno logicky aj právne konštatovať, že v súlade s uznesením ÚS sp. zn. III. ÚS 140/2010 som mal mať právo byť na prvom pojednávaní súdu po rozhodnutí ÚS SR vo veci vypočutý, a uplatniť si svoje práva na náhradu škody. Zavinenou nečinnosťou OS Kežmarok však k tomu nikdy na tamojšom súde nedošlo a vec sa dostala po vyše deväť rokoch od podania obžaloby na iný súd.

Dovoliť si tvrdiť, že postup Okresného súdu v Kežmarku od roku 2005 jasne dokazuje nielen jeho zaujatosť voči mojej osobe, ale dokazuje aj jasný úmysel zvýhodniť obžalovaného voči mne. Mnohoročné prietahy evidentne smerovali k zmareniu môjho práva poškodeného, pretože v civilnom konaní už boli moje nároky dávno premlčané. Sudca konal nepochybné v záujme pomôcť obžalovanému tým, že roky vo veci nekonal a tak z dôvodov údajného porušenia práva obžalovaného na prejednanie veci bez prietahov a v primeranej lehote, smeroval jasne k tomu, aby vec iný súd po jej odstúpení zastavil. “

Sťažovateľ ďalej argumentoval, že postup Okresného súdu Kežmarok viedol „priamo k zmareniu môjho práva poškodeného v súdnom konaní a na druhej strane k absolútnemu zvýhodneniu obžalovaného. Na jednej strane som sa opakovane domáhal nápravy podaním sťažností na nečinnosť súdu, na druhej strane obžalovaný sa uspokojil s tým, že vec na súde zaspala. Od podania obžaloby plynie už deviaty rok a podľa judikatúry ESLP je taká doba trestného konania neprípustná. Na druhej strane však ako poškodený som konaním súdu v situácii bezprávnej osoby, nemám možnosť dosiahnuť morálnu ani inú nápravu a obžalovaný sa môže spokojne usmievať. Z uvedených dôvodov mi bola spravodlivosť

odopretá a súd konal jasne v rozpore s princípom rovnosti účastníkov v súdnom konaní. Tým došlo k nenapraviteľnému zásahu do mojich základných práv a slobôd postupom Okresného súdu v Kežmarku v konaní sp. zn. 6T 260/2004, pričom súd tak konal napriek uzneseniu ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 140/2010 kde mu bolo nariadené ako má vo veci postupovať!...

Rozhodnutím Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1 Nto 9/2012 zo dňa 19. 2. 2013 bola trestná vec obž. Ing. J. H. odňatá OS Kežmarok a prikázaná na konanie OS Poprad, ktorý uznesením sp. zn. 5T 62/2013 z 19. 6. 2013 trestné stíhanie voči obžalovanému podľa § 314 c ods. 1 písm. a/ Tr. por. s použitím § 188 ods. 1 písm. c/, § 172 ods. 1 písm. b/ Tr. por. zastavil.“

Podľa názoru sťažovateľa „Okresný súd v Poprade konal evidentne svojvoľne a uprednostnil právo obžalovaného na včasné prejednanie veci nad mojimi právami. Obžalovaný sa po celé roky nedomáhal nápravy v prietáhoch, ale ja som opakovane podal niekoľko sťažností aj dve na ÚS SR, a rozhodnutia NS SR a KS Prešov jasne dokazujú spolu s uznesením III. ÚS 140/2010, že OS Kežmarok konal v mojej záležitosti v rozpore s mojimi základnými právami. Tieto okolnosti Okresný súd Poprad vôbec pri svojom rozhodovaní nebral do úvahy! Nie je možné akceptovať postup, ktorým okresný súd zabránil poškodenému aby sa domohol akejkolvek satisfakcie, aby si mohol uplatniť nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, či inej ujmy v konaní na súde, aby obžalovaný za svoje konanie niesol zodpovednosť a celú vec súd pre nečinnosť iného sudcu zmetie v okamihu zo stola. Roky som sa domáhal nápravy, poukazoval som na fakt, že moje nároky na náhradu škody pre prietahy súdu už nemôžem v občianskoprávnom konaní uplatniť a rozhodnutie OS Poprad z 19. 6. 2013 to definitívne potvrdilo. Na moju škodu ani ústavný súd v minulosti nijako neochránil moje práva a neumožnil mi domôcť sa spravodlivosti.“

Na základe uvedeného podľa sťažovateľa „Postupom Okresného súdu v Poprade došlo k porušeniu môjho práva garantovaného mi v čl. 47 ods. 3 v spojení s čl. 12 ods. 1, ods. 2 Ústavy SR, čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj čl. 6 ods. 1 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Pre súd som nebol ako účastník trestného konania – poškodený v rovnocennom postavení s obžalovaným. Súd nerešpektoval navyiac ani právny

názor ústavného súdu uvedený v dôvodoch uznesenia sp. zn. III. ÚS 140/2010, kde bolo jasne uvedené, že súd má konať so mnou na pojednávaní a dať mi možnosť pri použití relevantných informačných technológií vyjadriť sa k veci a k nároku na náhradu škody! Toto stanovisko ústavného súdu OS Poprad pri svojom rozhodovaní vôbec nebral do úvahy a vybavenie veci je preto možno považovať za svojvoľné, arbitrárne, diskriminačné a nespravodlivé.“

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

I./ Základné právo JUDr. O. M. na rovnosť účastníkov v súdnom konaní zaručené v čl. 47 ods. 3 v spojení s čl. 12 ods. 1, ods. 2 ako aj právo na prejednanie jeho záležitosti spravodlivo a v primeranej lehote zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo na zákaz akejkoľvek diskriminácie podľa čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu v Kežmarku v konaní vedenom pôvodne pod sp. zn. 6T 260/2004 a postupom Okresného súdu v Poprade v konaní neskôr vedenom pod sp. zn. 5T 62/2013 bolo porušené.

II./ JUDr. O. M. priznáva primerané finančné zadosťučinenie od Okresného súdu v Kežmarku v sume 30.000,- eur /slovom tridsaťtisíc eur/, ktoré je Okresný súd v Kežmarku povinný vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu a od Okresného súdu v Poprade finančné zadosťučinenie v sume 25.000,- eur /slovom dvadsaťpäťtisíc eur/, ktoré je Okresný súd v Poprade povinný vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

III./ Kancelárii Ústavného súdu Slovenskej republiky ukladá zaplatiť trovy právneho zastúpenia JUDr. O. M. v sume... podľa vyčíslenia advokátom /na účet ustanoveného advokáta... /meno po ustanovení/ do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

IV. Okresný súd v Kežmarku a Okresný súd v Poprade sú povinné spoločne a nerozdielne uhradiť trovy právneho zastúpenia v sume... /podľa vyčíslenia/ na účet Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky č... vedený v Štátnej pokladnici do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

Sťažovateľ žiada, aby mu ústavný súd ustanovil právneho zástupcu na jeho zastupovanie v konaní pred ústavným súdom.

Ústavnému súdu bolo 25. septembra 2013 doručené podanie sťažovateľa označené ako „*Dodatok k sťažnosti zo dňa 19. 8. 2013 – predloženie listinných dôkazov*“, v ktorom podľa jeho názoru predložil listinné dôkazy o tom, že sudkyňa Okresného súdu Poprad JUDr. M. P., ktorá bola zákonnou sudkyňou vo veci vedenej pod sp. zn. 5 T 62/2013, konala ako vylúčená sudkyňa.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno za zjavne neopodstatnenú

považovať sťažnosť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. O zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide preto vtedy, ak pri jej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci (v tomto prípade okresného súdu v občianskoprávnom konaní) nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ako aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán (všeobecný súd) porušoval označené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa v rozsahu namietaného porušenia základných práv podľa čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 12 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 14 dohovoru postupom Okresného súdu Kežmarok v konaní vedenom pod sp. zn. 6 T 260/2004 a postupom Okresného súdu Poprad sp. zn. 5 T 62/2013, predmetom ktorých bolo konanie v trestnej veci obžalovaného Ing. J. H., v ktorej sťažovateľ vystupuje v procesnom postavení poškodeného.

1. K namietanému porušeniu sťažovateľom označených základných a iných práv postupom Okresného súdu Kežmarok v konaní vedenom pod sp. zn. 6 T 260/2004

Podstata argumentácie sťažovateľa vo vzťahu k postupu Okresného súdu Kežmarok spočíva v jeho tvrdení, že v konaní vedenom pod sp. zn. 6 T 260/2004 malo byť porušené

najmä jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pretože Okresný súd Kežmarok nekonal so sťažovateľom od začiatku ako s poškodeným, keď mu vzhľadom na jeho úplnú hluchotu odňal možnosť uplatniť si nárok na náhradu škody počas hlavného pojednávania konaného 5. septembra 2005, keď v zápisnici z tohto pojednávania sudca zaprotokoloval, že sťažovateľ sa vzdal svojich práv poškodeného. Uvedená argumentácia sťažovateľa bola predmetom preskúmania ústavným súdom už v predchádzajúcom období, keď ústavný súd uznesením sp. zn. IV. ÚS 429/09 zo 16. decembra 2009 odmietol jeho sťažnosť ako podanú zjavne neoprávnenou osobou. O ďalšej námietke sťažovateľa týkajúcej sa nesprávneho a nezákonného postupu Okresného súdu Kežmarok, ktorý pri jeho vypočúvaní na hlavnom pojednávaní „nepoužil primerané technické zariadenie dokazujúce ako výsluch naozaj prebiehal“, a tak porušil jeho základné právo na rovnosť v konaní, bolo ústavným súdom rozhodnuté uznesením sp. zn. III. ÚS 140/2010 z 30. marca 2010, ktorým bola sťažnosť sťažovateľa odmietnutá pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie z dôvodu stále prebiehajúceho trestného konania. V predmetnom uznesení ústavný súd sťažovateľovi vytkol, že dostatočne nevyužíval právne prostriedky vyplývajúce z Trestného poriadku na ochranu svojich práv.

Zo sťažnosti a z jej príloh ďalej vyplýva, že po doručení uznesenia ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 140/2010 z 30. marca 2010 (13. mája 2010) sa na Krajskom súde v Prešove o sťažovateľom opätovne vznesenej námietke zaujatosti proti zákonnému sudcovi JUDr. B. M. konalo a bolo o nej rozhodnuté uznesením z 31. augusta 2012. Následne bol súdny spis opakovane predložený Krajskému súdu v Prešove 5. novembra 2012 z dôvodu sťažovateľom vznesenej námietky zaujatosti proti všetkým sudcom Okresného súdu Kežmarok, všetkým sudcom v obvode Krajského súdu v Prešove, sudcom Krajského súdu v Prešove a sudcom Okresného súdu Spišská Nová Ves, v ktorej súčasne navrhoval odňatie veci Okresnému súdu Kežmarok a jej prikázanie okresnému súdu v obvode Krajského súdu v Žiline. Vzhľadom na obsah vznesenej námietky zaujatosti, ktorá sa týkala aj Krajského súdu v Prešove, bol súdny spis predložený Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky, ktorý uznesením sp. zn. 4 Ndt 20/2012 z 15. januára 2013 rozhodol, že trestná vec obžalovaného

Ing. J. H. vedená pod sp. zn. 1 Nto 9/2012 sa Krajskému súdu v Prešove neodníma. Následne uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1 Nto 9/2012 z 19. februára 2013 bola trestná vec vedená proti obžalovanému Ing. J. H. vedená na Okresnom súde Kežmarok pod sp. zn. 6 T 260/2004 tomuto súdu odňatá a prikázaná Okresnému súdu Poprad. Sťažovateľovi bolo predmetné uznesenie doručené 28. júna 2013.

Porovnaním argumentácie sťažovateľa uvedenej v sťažnosti doručenej ústavnému súdu 21. marca 2013 a odôvodnenia predchádzajúcej sťažnosti doručenej ústavnému súdu 17. februára 2010 ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ vo vzťahu k postupu Okresného súdu Kežmarok neuviedol žiadne nové relevantné skutočnosti, ktorými by argumentačne podporil svoje tvrdenia najmä vo vzťahu k namietanému porušeniu jeho práva na rovnosť v konaní. Naopak, z ďalšieho postupu Okresného súdu Kežmarok vo vzťahu k sťažovateľovi vyplýva, že vzhľadom na opakované konanie a rozhodovanie o sťažovateľom vznesených námietkach zaujatosti a o jeho návrhu na odňatie a prikázanie veci inému súdu Krajským súdom v Prešove bol v predmetnom konaní jednoznačne považovaný za poškodeného.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie a prerokovanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom Okresného súdu Kežmarok v konaní vedenom pod sp. zn. 6 T 260/2004 ústavný súd uvádza, že jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je v prípadoch, keď sa ňou namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcejmu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 215/07, III. ÚS 305/07).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh ústavný súd ustálil, že v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu 21. augusta 2013 Okresný súd Kežmarok vo veci už nekonal z dôvodu odňatia tejto veci a jej prikázania Okresnému súdu Poprad uznesením krajského súdu sp. zn. 1 Nto 9/2012 z 19. februára 2013, ktorý vo veci konal od 3. mája 2013 a vo veci vydal meritórne rozhodnutie, ktoré nadobudlo právoplatnosť 2. júla 2013.

Ústavný súd na základe uvedeného konštatuje, že v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už objektívne nemohlo dochádzať k porušovaniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom Okresného súdu Kežmarok, a preto podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

2. K namietanému porušeniu sťažovateľom označených základných a iných práv postupom Okresného súdu Poprad v konaní vedenom pod sp. zn. 5 T 62/2013

Porušenie označených článkov ústavy a dohovoru vidí sťažovateľ aj v nesprávnom postupe Okresného súdu Poprad, ktorý posúdil vo vedenom trestnom konaní spoločenskú nebezpečnosť skutkov spáchaných obžalovaným vykazujúcich znaky trestných činov stupňom nepatrným, tým nerešpektoval základné práva sťažovateľa v procesnom postavení poškodeného, ktorému vydaním uznesenia sp. zn. 5 T 62/2013 z 19. júna 2013, ktorým bolo zastavené trestné stíhanie proti obžalovanému Ing. J. H., zabránil, aby sa domohol akejkoľvek satisfakcie.

V rámci základného trestnoprocesného vzťahu existujúceho vo fáze súdneho konania je jednou zo strán obžalovaný so svojím právom na spravodlivé preskúmanie a rozhodnutie o oprávnenosti jeho trestného obvinenia a druhou stranou tohto vzťahu, ktorá uplatňuje trestné obvinenie, je prokurátor zastupujúci štát. V uvedenom základnom trestnoprocesnom vzťahu, v ktorom sa rozhoduje o otázke viny a trestu, má síce poškodený právo aktívne vystupovať pri zisťovaní skutkového stavu veci, nemá však postavenie strany oprávnenej

uplatňovať trestné obvinenie, preto pre uvedenú časť trestného konania nemôže disponovať právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Poškodený, ktorý má v trestnom konaní právo uplatniť nárok na náhradu škody a tento nárok aj uplatnil, je procesnou stranou v tzv. adhéznom konaní (prebiehajúcim kontinuálne so súdnym konaním o vine), v ktorom sa rozhoduje o ním uplatnenom nároku na náhradu škody spôsobenej trestným činom. V intenciách uvedeného sa poškodený v trestnom konaní pred príslušným súdom môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva, ktorým je v tomto prípade uplatnený nárok na náhradu škody. Garancie poskytované čl. 6 ods. 1 dohovoru garantujúcim právo na spravodlivé súdne konanie sú teda v trestnom konaní vo vzťahu k poškodenému (uplatňujúcemu nárok na náhradu škody) limitované a poskytované len pre adhézne konanie týkajúce sa rozhodovania o nároku na náhradu škody spôsobenej trestným činom.

Náležitú preskúmanie podozrenia zo spáchania trestného činu, teda vecne správne rozhodnutie o otázke viny a spravodlivé potrestanie páchatel'a nepredstavuje právo poškodeného, ale je oprávnením a povinnosťou štátu, ktorý zabezpečuje ochranu práv a oprávnených záujmov fyzických osôb a právnických osôb, záujmov spoločnosti a ústavného zriadenia Slovenskej republiky, ktorou naplňa účel trestného práva.

Z týchto záverov teda vyplýva, že uznesením Okresného súdu Poprad, ktorým zastavil trestné stíhanie obžalovaného, ako aj jemu predchádzajúcim postupom, nemohlo dôjsť k porušeniu práva sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako podanú zjavne neoprávnenou osobou.

Vo vzťahu k sťažovateľom namietanému porušeniu jeho základného práva na rovnosť účastníkov v konaní zaručeného v čl. 47 ods. 3 ústavy v spojení s čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy ústavný súd konštatuje, že postavenie poškodeného nie je v trestnom konaní rovnocenné s postavením a s právami, ktorými disponuje obvinený, resp. obžalovaný. Súčasne ústavný súd dospel k záveru, že sťažovateľ v sťažnosti bližšie nekonkretizoval,

akým spôsobom mala byť rovnosť v konaní pred Okresným súdom Poprad narušená. Ústavný súd z vyjadrenia krajského súdu zistil, že Okresný súd Poprad sťažovateľovi doručil uznesenie krajského súdu sp. zn. 1 Nto 9/2012 z 19. februára 2013 a po preskúmaní podanej obžaloby, ako aj zákonnosti prípravného konania a po vyhodnotení všetkých materiálnych kritérií uznesením rozhodol o zastavení trestného stíhania proti obžalovanému.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že v danom prípade chýba príčinná súvislosť medzi sťažovateľom napadnutým postupom Okresného súdu Poprad a ním namietaným porušením jeho základného práva na rovnosť účastníkov v konaní zaručeného v čl. 47 ods. 3 ústavy v spojení s čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy, čo zakladá dôvod na odmietnutie sťažnosti aj v tejto časti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 48 ods. 2 ústavy ústavný súd konštatuje, že konanie na Okresnom súde Poprad vedené pod sp. zn. 5 T 62/2013 prebiehalo od 3. mája 2013, keď bola uvedená trestná vec pridelená Okresnému súdu Poprad na základe uznesenia Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1 Nto 9/2012 z 19. februára 2013 a bolo právoplatne skončené 2. júla 2013 uznesením o zastavení trestného stíhania obžalovaného.

Na základe uvedeného už v čase podania sťažnosti ústavnému súdu 21. augusta 2013 nemohlo dochádzať k porušovaniu označeného práva, a preto ústavný súd sťažnosť aj v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Čo sa týka namietaného porušenia zákazu diskriminácie zaručeného v čl. 14 dohovoru, ústavný súd konštatuje, že aj v tejto časti sťažnosti, v ktorej sa domáha porušenia zákazu diskriminácie postupom Okresného súdu Poprad v predmetnom konaní, je sťažnosť zjavne neopodstatnená, pretože medzi napadnutým postupom a rozhodnutím Okresného súdu Poprad a namietaným porušením čl. 14 dohovoru nie je taká príčinná súvislosť, ktorá by signalizovala možnosť vyslovenia porušenia označeného práva po prijatí sťažnosti.

Sťažovateľ na podporu svojich tvrdení o porušení zákazu diskriminácie vo svojej sťažnosti neuviedol žiadne konkrétne argumenty, ktoré by akýmkoľvek spôsobom mohli takéto porušenie signalizovať. Tvrdenia sťažovateľa vychádzajú predovšetkým z jeho nespokojnosti s výsledkom trestného konania. Z tohto dôvodu ústavný súd aj v tejto časti sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

3. K namietanému porušovaniu sťažovateľom označených práv v dôsledku rozhodovania veci vedenej Okresným súdom Poprad pod sp. zn. 5 T 62/2013 „vylúčenou“ sudkyňou

V ďalšom sťažovateľ namietal, že na Okresnom súde Poprad v konaní vedenom pod sp. zn. 5 T 62/2013 vo veci rozhodovala vylúčená sudkyňa.

Vo vzťahu k tejto námietke ústavný súd poznamenáva, že z uznesenia sp. zn. 5 T 62/2013 z 19. júna 2013 ani z obsahu sťažnosti podanej ústavnému súdu nevyplýva, že by sťažovateľ namietal zaujatosť vo veci konajúcej sudkyne Okresného súdu Poprad JUDr. M. P. Naopak, sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že k porušeniu jeho základných práv došlo aj z toho dôvodu, že zákonná sudkyňa mu „*neoznámila, že vec je prikázaná do jej senátu*“, a tak odoprela sťažovateľovi možnosť vzniesť proti nej námietku zaujatosti. K tejto argumentácii sťažovateľa ústavný súd uvádza, že táto je iba hypotetická, a navyše zo žiadneho ustanovenia Trestného poriadku nevyplýva povinnosť všeobecného súdu informovať poškodeného o pridelení veci konkrétnemu sudcovi. Ani vo vzťahu k tejto námietke nič nebránilo sťažovateľovi v rámci aktívneho prístupu k ochrane svojich práv zistiť z rozvrhu práce Okresného súdu Poprad na daný kalendárny rok, resp. kontaktovaním tohto súdu, meno zákonného sudcu.

Ústavný súd preto vyhodnotil aj túto námietku sťažovateľa ako zjavne neopodstatnenú a sťažnosť aj v tejto časti z uvedeného dôvodu odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo bez právneho dôvodu, aby sa ústavný súd zaoberal ďalšími návrhmi sťažovateľa, vrátane jeho žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. októbra 2013